

Zapojili sa do európskej spolupráce

Základná škola na Kupeckého ulici sa v rámci programu SOKRATES zúčastňuje na projekte Traditional feasts and festivals (Tradičné jedlá a slávnosti), ktorý prebieha od 1. augusta 2001 do 31. júla 2002.

Koordinujúcou školou sme my a partnerskými školami sú IES Sebastian Fernandez, Cartaya v Španielsku a Scuola Media Statale Luigi Valli, Narni Scalo v Taliansku. Na projekte sa zúčastňujú od nás najmä žiaci deviatych ročníkov ako aj študenti zo Španielska a Talianska. Ponúka sa im príležitosť zdokonaľiť sa v anglickom i nemeckom jazyku, spoznať tradície a zvyky zúčastnených krajín. Napríklad v časopise, ktorý pripravujú naši žiaci si môžu Taliani a Španieli nájsť informácie o našom regióne, meste či našej škole.

V tomto roku očakávame návštevu učiteľov z týchto krajín, na ktorú sa veľmi tešíme. Pripravíme pre nich tradičné slovenské jedlá, ktoré im sami uvaríme.

Za zmienku určite stojí i to, že týždeň od 26.11. do 29.11. bol vyhlásený Radou Európy za týždeň programu Comenius. Preto dňa 27. novembra o dvanástej hodine všetky zúčastnené školy z celej Európy poslali svoje odkazy a želania, pripavené na balónoch s logom EU.

K našim aktivitám patrí i výstava suvenírov a rôznych materiálov z európskych krajín zaradená k projektu Európa v škole.

Naša snaha možno v budúcnosti povedie i k výmennému programu. Žiakom sa otvárajú nové obzory a nachádzajú si priateľov i za hranicami Slovenska.

Žiaci 9. A ZŠ Kupeckého v Pezinku

Snímka M. Oravec

Módna prehliadka s modelmi, ktoré vytvorili žiačky učebného odboru krajčírka.

Svetelná križovatka v prevádzke

Minulý mesiac bola daná do užívania riadená svetelná križovatka na uliciach Holubyho-Jesenského-Moyzesova. Vyriešil sa tým viacročný problém, ktorého riešenia sa dožadovali občania z radov chodcov i motoristov. Pri zhustenej premávke na hlavnej ceste sa chodci takmer nemohli dostať na druhú stranu alebo vodiči zaradiť sa do prúdu z vedľajšej komunikácie. Situáciu komplikovala nedisciplinovanosť vodičov, ktorí nerespektovali týchto účastníkov premávky.

Riešenie malo dve alternatívy - kruhový objazd a svetelnú križovatku. Štúdie posudzovali orgány, ktoré sa musia k týmto veciam vyjadrovať (Polícia, Slovenská správa ciest, Agentúra 2000). Nakoniec zvíťazila lacnejšia alternatíva, ktorou bola svetelná križovatka. Kruhový objazd, ktorý sa zdal vhodnejším riešením, by si vyžadoval náklady 8 miliónov, svetelná križovatka 1,8 milióna korún.

Počas overovania do 7. decembra sa robil prepočet vozidiel, ktoré križovatkou v nastavených časoch prechádzali. Po tomto termíne je už prevádzka automatická, riadená počítačom.

Možno si niektorí vodiči ešte zahromžia, že sa spomalila premávka, ale v každom prípade je v organizácii dopravy poriadok a križovatka je bezpečnejšia. A o to išlo.

(mo)

Snímka M. Oravec

Kominár Miško v službe aj sviňu zabíjal...

Kominára sme vždy spájali so šťastím. Rozhodli sme sa preto, že na prahu nového roku jedného vyhladáme. Avšak najšť dnes kominára nie je také jednoduché. Spomenuli sme si na všetkým nám dobre známeho, 76-ročného Michala Slezáka. Pod prezývku Kominár Miško ho poznajú nielen Pezincania, ale aj v širokom okolí. Aj keď kominárčinu zavesil na klínce, stále má k nej blízky vzťah.

Predtým robil v pezinskej tehelni ako navážač. Tvrdá robota, vydržal pri nej štrnásť rokov. Prišiel za ním raz známy, či by nešiel robiť kominárčinu. Odmietol, veď v tehelni slušne zarábala, a mal aj obavy, čo by na to povedali ľudia.

Predseda však si to neskôr rozmyslel a do komunálu nastúpil. Veľmi čudne sa cítil, keď o dva dni už išiel do tehelne ako kominár. Takýto pocit mal aj vtedy, keď prechádzal domy na Bratislavskej ulici, kde sa narodil a býval. Ľudia sa spočiatku čudovali, ale tak ako on, i oni si zvykli.

Potom ho riaditeľ Bottán poslal do školy. Tri roky po večeroch každé dva týždne chodil do Bratislavy, aby získal vyučný list.

Práca kominára sa mu nakoniec zapáčila. Bol spokojný aj so zaráb-

kom, ktorý mu navyšovali tringelty. Z roboty chodil čistučky, na pracovisku mali dobre vybavené sociálne zariadenia - s teplou vodou a sprchou.

Neskôr, keď sa v domoch už inštalovalo plynové kúrenie, spolu s kolegom sa preorientovali aj na šamotovanie kotlov. Chodili robiť i do Bratislavy, raz boli dokonca až v Tatrách. Okrem toho mal aj svoj stály rajón - tvorili ho tretina Pezinka, Slovenský Grob, Vinosady, Dubová, Budmerice a okolité majere. Domácnosti musel navštíviť šesťkrát do roka, inak by nedostal odmeny. Od novembra už začínali s roznášaním kominárskych kalendárov, bol to taký zvyk, v každej domácnosti si ho zobrali a dali zaň pár koruniek.

"Nikdy som sa nehneval, keď ma dievčatá požiadali, či mi môžu chytiť pre šťastie môj gombík na blúze. Bárs aj tri, povedal som im. Raz ma stretla skupinka dievčienec, či by som im

nedal kalendár. Keď som im ho dal, všetky ma pobozkali na líce." - pochválil sa M. Slezák.

Na záver návštevy sme ho požiadali, aby nám vyrozprával nejaký zážitok zo svojej kominárskej praxe.

- Tých som mal veľmi veľa, nuž hádam tento: Raz som robil domy v Slovenskom Grobe. Keď som vstúpil do jedného dvora, hneď som zistil, že sa tu schyluje k zabíjačke. Po dvore behala revúca sviňa, opodiaľ stáli unavení traja starší a dvaja mladší muži. Všetci mali poriadne vypité, nemohli sviňu ani chytiť. Videl som, že musím pomôcť. Zobral som od nich nôž, brava som ešte poriadne popreháňal a potom za pomoci jedného z tých triezvejších mladíkov zabil. Nemal som s tým problém, lebo doma som si zakáľal robil sám. Potom ma začali prítomné ženy prehovárať, že aby som im urobil celú zabíjačku, lebo ich muži to v takomto stave nedokážu. Bránil som sa, že mám ešte robotu, ale nakoniec som im to urobil všetko. Nevedeli, ako sa mi odmeniť.

Milan Oravec